

DOMOVINA

Urhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne petstojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Velika noč.

Najveličastnejši prazniki so gotovo veliko-nočni, ko praznuje sv. katoliška cerkev zmago Kristusovo nad smrtjo, — spomin Kristusovega vstajenja. Neki posebno veseli občutki prešinejo človeka, ko se po cerkvah razlega: Aleluja. Poleg tega pa tudi lepa pomlad v ljudeh vzbuja veselje. Premagana je dolga zima, ki je tlačila naravo, po livadah zopet cveto pisane cvetlice, po gajih pa nas ptički razveseljujejo z veselimi pesmicami. Po njivah ob delavnikih delajo kmetje, v prazniku pa hite v cerkve k velepomembnim cerkvenim obredom.

Otroci se vesele lepih pisank in marsikdo izmed nas se pri tej priložnosti spomni na leta srečne mladosti, ko še ni poznal življenja težav in skrbi. Pa tudi odraseni, posebno fantje in dekleta dajo si drugemu razne stvari za pirihe. Ko se brat ali sestra povrne iz tujine na praznike k domačemu ognjišču, je vse radovedno, kaj je komu prinesel ali prinesla za pisanko. Vse se veseli tudi neznanih darov.

Povrnili so se na počitnice tudi naši državni poslanci. Zato je umestno pač vprašanje, kaj so nam prinesli za pisanko. Žal, da moramo reči, da prihajajo še praznih rok. Zborovanje je bilo prekratko, da bi bili mogli zares kaj posebnega doseči. Položaj je bil tudi tako nejasen, da ni čuda, če niso prav vedeli, kje bi zastavili svoje moči.

Srečnejši so bili naši bratje Čehi. Njih je več in se zatorej vlada že bolje nanje ozira. Poslednja leta Taaffejevega vladanja in dnevi nesrečne koalicije so grofa Badenija prepričali, da se brez Čehov ne da vladati v Avstriji in je zatorej sklenil kreniti jo na drugi pot, nego so hodile prejšnje vlade. Da si pridobi naklonjenost Čehov je sedanja vlada za pisanko poklonila češkemu poslancem jezikovno naredbo za Češko,

s katero se priznava narodna enakopravnost češčini v vseh okrajih češke kraljevine. Ne le v vnanjem temveč tudi v notranjem poslovanju se je češčini odločil znaten delokrog.

Kake važnosti je ta naredba, vidno je najbolje iz govorov nemških poslancev v državnem zboru in iz pisave nemških listov. Lahko rečemo, da že dolgo v državnem zboru ni bilo take hude debate, kakor je bila minoli teden, ko so Nemci spravili jezikovno naredbo v razgovor. Schönerjanci, narodni in liberalni Nemci so si bili podali roke. Pretilo se je z uporom Nemcev proti Avstriji. Pretili so tudi s tem, da izstopijo iz češkega deželnega zbora.

Najhujše je za Nemce to, da ne ostane le pri jezikovni naredbi za Češko, temveč se v kratkem izda posebna naredba za Moravsko in Čehi že zahtevajo, da se raztegne na Šlezijo, Jugoslovani pa zahtevajo jezikovno naredbo za južne avstrijske kronovine.

Če tudi naši državni poslanci niso prišli z Dunaja s tako lepimi pisankami, vendar Slovenci z nekim posebnim veseljem praznujemo letošnjo Veliko noč. Poslednje volitve so nam pokazale, da na Koroškem vstaja slovenstvo. Voljen je eden slovenski poslanec, ki bode na Dunaji zagovarjal slovenske koristi. Koroški Slovenci niso več brez zastopnika, kakor so bili toliko let. Sedaj se slovenstvo na Koroškem ne da več utajiti. Tudi se je pokazalo, da je prazno govorjenje, da le tujci na Koroško hodijo motiti narodni mir. Tujci sami gotovo ne morejo proti volji kmetkega prebivalstva odločevati pri volitvi. Koroški Slovenci sami so pokazali, da so in hočejo biti Slovenci. To je dejstvo, s katerim bode morala računati vlada, pa tudi naši nasprotniki. Zaman je bilo večstoletno zatiranje Slovencev, ohranil se je slovenski rod na Koroškem, in upamo, da se bode vedno jačil.

Koroški Nemci začudeni in prestrašeni zro ustajenje slovenstva na Koroškem.

Manj veseli so za nas dogodki na Primorskem. Podlegli smo pri volitvah v peti kuriji v Istri, v goriškem veleposestvu in zgubili jedinega poslanca, ki smo ga imeli v Trstu. Vse to je posledica silnega italijanskega pritiska in nezasišnih sleparij pri volitvah.

Delovalo je proti Slovincem vse italijanstvo na Primorskem s surovo silo, sleparijami in denarjem. Bogati trgovci in ulični postopači so napenjali vse svoje sile, da Italijanom pridobe zmago. Slovanski volilci še življenja niso bili varni. Italijane so podpirali vladni organi gotovo po naročilu Rinaldinijeve vlade. Hoteli so po sili Slovanom zamašiti usta in svetu pokazati italijanski značaj Primorske.

Volitve so na Primorskem zapustile nenavadno razburjenost. Po Istri, v Gorici in Trstu Slovenci skoro niso več varni življenja. V Kopru so italijanski pouličnjaki napali slovanske učiteljske hiše. Poslednji so morali po noči pobegniti iz mesta, da jih podkupljena in pijana italijanska druhal ni pobila. Peš so morali po noči v Trst.

Na Goriškem so izgreli dandanes na dnevnem redu. Italijani seveda krivdo izvažajo na Slovence in so več Slovencev že spravili v zapor. Razburjenost na Primorskem je taka, da sedanje razmere ne morejo dalje trajati, kajti državna oblast je ondu popolnoma prenehala. Vlada bode prisiljena nekaj ukreniti, že zaradi državnega ugleda. Kaj bode storila, sedaj še ne vemo, a hujše za Slovence ne more več biti kakor je sedaj.

Toda tudi ta borba na Primorskem obeta za Slované dober sad. Vzbudila je mej primorskimi Slovani narodno zavest. Sedaj že celo oni spoznajo, da Italijani hočejo samo Slované uničiti, ki so dosedaj slepo tavalili za njimi. Slovani so jeli misliti, da se bolje osamosvoje od Itali-

LISTEK.

Najdenec.

Povest. Ruski spisal G. T. Sjevercov. Preložil Krutogorski.

Jaz sem se prebudil, dasi je bila ura še le šest. Spati nisem mogel, šum morskih valov me je vzdramil; tri dni sem jedva stanoval v mestu Marinu, ter se še nisem utegnil privaditi morju in njega enolični pesmi. Najel sem si bil dve sobi v drugem nadstropju nevelike zidane hiše; moja okna so bila obrnjena naravnost na morsko obrežje. Sobi sta bili jako snažni, s potrebnim pohištvom, katero tudi ni bilo slabo, celo prožna žimnica se je nahajala v moji postelji. In vse to za petnajst lir na mesec! Stanovanje mi je oddal moj spodnji sosed — brivec; njega je bila pooblastila gospodinja, ki je stanovala v sosednjem mestu ter poredkoma zahajala semkaj, da je oddajal sobe. Bodi si temu kakor koli — jaz sem bil zelo zadovoljen s stanovanjem in okolico, toli krasno od našega vlažnega Petrograda, o vrnitvi o kateri sem se spominjal nerad.

Vstati se mi še ni ljubilo; mehanično sem segel z roko k mizici, stoječi poleg moje postelje,

izvlekel nekako malomarno predalnik ter pobral iz njega neko rumenkasto pismo.

Nehote sem začel z zanimanjem čitati njega vsebino. Čital sem:

Radost moje duše, Angelika!

„Jaz odpotujem iz mesta, potujem daleč — v Južno Ameriko! Odpotujem zase tako tiho od tebe, ker bi me ti drugače ne pustila. Kedar se vrnem — ne vem. Tukaj životariš celo življenje kot priprost ribič ter ostaneš vedno reven, a jaz hočem obogateti. Kum Aleksander je pravil, da so v Ameriki zlata tla, in da ljudje tamo kmalo obogatijo. Vse kar imava, zapustim tebi; živi, vzgojaj otroka, a jaz se bom trudil, da si brž pridobim premoženja in se povrnem k tebi. Do svidenja! Večno tvoj Caharija Galjardo.“

List je bil pisan leta 1876. a katerega dne, je bilo težko določiti. Sploh me je jelo to pismo, njega zložitve, nepravilna pisava, in njega vsebina — silno zanimati. Spustil sem list na odejo, zatisnil sem oči, ter začel premišljevat o njega piscu in ostali družini. — Kajti blizu dvajset let je že preteklo — kje so sedaj oni? Še žive? Kakšna žaloigra se pač skriva v tem rumenkastem papirju? Zamislil sem se in znova zaspal.

Ali ni mi bilo usojeno dolgo spati. Dva udarca v vrata prve sobe sta me spravila iz postelje in šel sem odpirat prišlec. Bil je Ivan, mlad fant s katerim sem se bil včeraj seznanil, in kateremu sem velel priti danes malo ranše, da bi šel z njim v gore.

„E, gospod, je dejal on po običnem „buon giorno“ vi še v postelji! A naši ribiči so se že vrnili z morja, in kupčija se je pričela.“

„Kupčija? Kakšna kupčija?“ sem ga vprašal, urno se napravljajoč.

„Tamo-le, ravno pred vašimi okni; če si hočete ogledati, tedaj idiva, sicer prideva prepozno,“ je odvrnil moj bodoči kažipot.

Ko sem se oblekel, sva se podala na obrežje. Ribiči so vlačili iz svojih že pobeljenih ladij in čolnov jerbaze z ribami ter jih postavljali zraven drugih že tu stoječih. Otok se je bil pričel, in modro morje se je naglo stakalo v globočino. Okoli jerbasov z ribami se je gnetla množica, tu si vidil bradate ribiče, in njih žene v rdečih robcih ter nališpane elegantno opravljene kupovalke.

Ko je prišel na vrsto jerbaz z ribami, so ga zanesli na sredino, in kupovalci so cenili

janov. Načelo „svoji k svojim“ bode Slovanom prišlo v meso in kri in to bodo kmalu čutili italijanski trgovci. Na Goriškem se že snuje slovensko trgovsko društvo, ki bode imelo namen prebuditi v Gorici enakovrstne trgovce in obrtnike, ki bodo trgovce in druge kupovalce na deželi opozarjali na slovenske tvrdke. Če bodo Slovenci hodili le k Slovencem kupovat, bodo kmalu Italijani se kesali, da so s svojim surovim postopanjem slovenski narod še le prav zbudili k novemu vstajenju.

Veseli pa nas tudi, da so naši poslanci nam z Dunaja prinesli veselo novico, da so se Slovenci zopet z več drugimi Slovani zjedili v jeden klub, ki bode imel gotovo velik vpliv na avstrijsko politiko. Jednako nas veseli, da se je osnovala večina, v kateri imajo Slovani odločilno besedo. Zato se pa za trdno nadajamo, da drugo leto nam poslanci prinesejo z Dunaja veselje pisanke, kakor letos, in da bomo drugo leto praznovali veselejšo Veliko noč.

Jezikovna naredba za Slovence.

Za Češko se je izdala jezikovna naredba, za Moravsko se obeta. Le za naše slovenske dežele se grof Badeni nič ne zmeni, kakor bi pri nas na Slovenskem bilo vse v redu. Odkritosrčno rečeno, Slovenci smo nekoliko sami krivi, ker nismo svojih zahtev dovolj z odločnostjo naglašali. Slovenci so podpirali vsako vlado, če je zanje imela le nekaj dobrih besed. Zato pa vlada misli, da je slovenske podpore itak gotova, ne da bi za nas kaj storila.

Da je treba za izvedenje narodne enakopravnosti kaj storiti, to ve vsakdo, ki razmere na Slovenskem pozna. Poslednjih deset let se razmere na Slovenskem niso v jezikovnem oziru nič izboljšale pač pa izhujšale. Polagoma so se na Slovenskem nastavili razni slovenščine nevešči uradniki.

Povedati pa moramo, da smo Slovenci v jezikovnem oziru mnogo skromnejši nego Čehi. Mi nikakor ne zahtevamo, da bi se moralo dvojezično uradovati po vsem Štajerskem in Koroškem, temveč se popolnoma zadovoljujemo s tem, da se v slovenskih in meševitih okrajih uraduje v obeh deželnih jezikih in da osrednji uradi v Gradcu slovenske vloge slovenski rešujejo in s slovenskimi občinami, okrajnimi in krajnimi sveti in okrajnimi zastopi slovenski uradujejo. Kako da vlada stvar uredi, to bodi njena stvar. Če se jej umestno zdi, naj osnuje slovenski namestniški oddelek, ali pa tudi ne, a njena dolžnost je skrbeti, da se nastavi dovolj slovenščine veščih uradnikov tudi pri namestništvu in višjem deželnem sodišči v Gradcu.

Neobhodno potrebno je pa, da se od uradnikov na Slovenskem zahteva znanje slovenščine. Če tega ni, vse jezikovne naredbe ne bodo nič pomagale. To je pa pri nas lažje izvedljivo, kakor na Češkem, ker ne zahtevamo znanje slovenščine za celo deželo, temveč le za slovenske

okraje, v katerih so uradniki v vedni dotiki s slovenskim prebivalstvom. Ne zadostuje pa, da zna morda jeden uradnik in to morda še kak jako podrejen, slovenski, temveč morajo vsi uradniki na Slovenskem znati slovenski. Pri okrožnem sodišči v Celji mora vse uradniško osebje slovenski znati, kajti uradniki imajo največ opraviti s slovenskimi strankami.

Našim nasprotnikom se bode to gotovo jako krivično in težavno zdelo. Po našem mnenju pa ni nič težavnega, ako se to polagoma izvede. Če so v Galiciji, na Ogerskem in Hrvaškem dobili jezikovno sposobnih uradnikov in jih upajo dobiti tudi na Češkem in Moravskem, tudi pri nas ni treba biti v skrbi.

Če bode vlada zahtevala od uradnikov znanje slovenščine, nehal bode ves upor proti slovenski dvojezični gimnaziji v Celji. Južnoštajerski nemškutarji, kajti pravih Nemcev je malo, bodo želeli tako uredbo srednjih šol, da se učenci tudi dobro slovenščine priučijo.

Če vlada izda jezikovno naredbo za vso Slovensko, ali pa za vsako kronovino posebno, ako ima kake državne pravne pomisleke, na tem nam ni toliko ležeče, samo podlaga vsem naredbam, mora biti narodna enakopravnost. Odločno bi pa morali ugovarjati temu, da bi se izdala jezikovna naredba le za nekatere slovenske pokrajine, za druge pa ne. Na Kranjskem ima jezikovna naredba že malo pomena, večjega pomena bi bila na Štajerskem, Koroškem in Primorskem. Ravno tako bi morali ugovarjati, ko bi se za meševite okraje uvela le kaka polovičarska uredba, ki bi puščala odprta vrata sedanjim razmeram.

Glede Primorske bi bile nekoliko večje težave, ker so v deželi trije deželni jeziki, razen nemščine. Tu bi se že moralo nekoliko odjenjati, kajti štirih jezikov od uradnikov ni zahtevati. V slovenskih okrajih bi pa vendar vsekako slednji uradnik moral znati hrvaški ali slovenski in ti uradniki naj bi se potem po potrebi razdelili. Pri osrednjih uradih v Trstu bi se pa vsekakor moralo nastaviti toliko slovenščine in hrvaščine veščih uradnikov, da bi se slovenske vloge in priče lahko reševale.

Slovenski poslanci Žičkar, Coronini in tovariši se sprostili to stvar v državnem zboru te dni v obliki interpelacije do vlade, če misli tudi za slovenske pokrajine izdati podobno jezikovno naredbo, kot jo je izdala za Češko. Treba je pa, da ne ostane le pri interpelaciji, temveč slovenski poslanci morajo z vso odločnostjo od vlade zahtevati, da vredno jezikovne naredbe na Slovenskem.

Podpirati jih pri tem mora „Slovanska krščanska narodna zveza“. Na tej stvari se ima pokazati, kolike vrednosti je ta zveza za nas Slovence. Če bi v tako važni stvari nam odrekla pomoč, potem bi pa več slovenski poslanci v njej ostati ne mogli. Od te zveze je sedaj odvisna vladna večina in naši slovenski poslanci so sedaj v najugodnejšem položaju, samo preveč ozirni ne smejo biti. Sedaj ni čas, ko se da z

ozirnostjo in prijenljivostjo kaj doseči. Zavladal je neki trši ton, katerega se bodo morali tudi naši slovenski poslanci včasih posluževati, če hočejo, da ne bodejo prazni prihajali z Dunaja. Kako odločno so nastopali krščanski socialisti in Mladočehi, in posledica tega je, da bode v kratkem dr. Lueger župan dunajski in da se vlada pogaja z Mladočehi. Od teh strank se učimo politične odločnosti in tudi nas bodo poštevali.

Vojska na Balkanu.

Boj med Grki in Turki se je pričel. Puške pokajo in topovi grome. Kakor vselej, kadar se je na Balkanu kaj pričelo, bili so tudi sedaj vstajši, ki so boj pričeli. V soboto dne 10. t. m. prekorčili so grško mejo, napali so Turke kar h krati na treh mestih, pri Fenikiji, Perlijanci in Tafobilusih, ter so jih zapodili v beg, turška gnjezda pa požgali. Turki uvidevši, da macedonski vstajši ne streljajo „za špas“, vzdramili so se tudi iz svoje zaspanosti, jeli streljati na grško posadko v Profitilijadi ter so ranili poveljnika te posadke, nekega podčastnika. Grška vojska je na to prekorčila mejo pri Kraniji z vriščem in piskom ter razbila turško kolibo Baltinos, stražnice Veniko, Kijeto in Strungo je pa požgala. Turška vlada je vse to javila velesilam in pridejala, da bode sedaj tudi ona zgrabila za sabljo — le za potrebne, da prepotrebne groše še ne ve, od kod jih bo vzela.

Radovedni smo, kaj bodo na to velesile, katerih ladije so okoli Krete zasidrane, rekle. Pametni in modri možje trdijo, da Evropa ni mogla večje bedarije napraviti, kakor je bila ta, da se je jela mešati v grško-turške zadeve. Naj ju pusti pri miru, da naj se med saboj bijeta in lasata — Grk in Turek — kolikor jima drago; ko se bodeta naveličala, bodeta že nehala.

Boj bo obema enako nevaren, kajti, ako bi zmagal Grk, kar je skoraj gotovo, ako se boj tudi na morji vname, kajti brodovje je grško mnogo boljše, kakor zanemarjeno turško, kjer so pri novejših vojnih parnikih stroji v takem neredu, da sploh niso za rabo, si vendar skoraj gotovo razum Krete ne bo nič pridobiti mogel od sedanje Turčije. Velesile so se Grkom namreč zagrozile, da naj ne silijo v boj, ker se jim tudi v slučaju zmage niti pedi sedanje turške zemlje ni nadjati. Če bi se pa ta dva le na suhem bojevala, potem je pa grška zmaga jako jalova, ker se jim prav lahko pripeti, da se bodo prav velikemu turškemu narodu s svojo majhino armado morali umikati. Odločevala bi v tem oziru jedino-le hrabrost in požrtvovalnost vstajsev, kateri že sedaj od vsih strani Balkana Grški hité na pomoč, kakor so to svoje dni delali pri osvoboditvi Srbske in Bolgarske.

„Vše zbirajo se kot sokoli,
Po skalnih stenah jim je dom.
In daleč, daleč na okoli
Se čuje pušk njihovih grom!“

Da je Grkom jako dobro došel vsak, kedor jim hiti na pomoč bodisi z denarjem bodisi s

njega vsefino; nekateri so ga celo vzdigovali z rokami, da bi se prepričali o njega teži.

Ko sva prišla z Ivanom med tolpo, je prodavala neka živahna ženica svoje ribe ter glasno kričala, dočim je neprestano sledila za vretenom, katero ni odložila niti za trenutek iz rok. V košarici so trepetale in se zvijale sardine in druge ribice, krčevito odkrivajoč žrelo, in prav tako nervozno je poskakovalo rdeče vreteno starkino.

„Hej tetica Pija, glej da ne zamudiš!“ so se šalili z njo gledalci.

„Ne bom zamudila, ljubčeki,“ se je ponorčevala urna ženica.

Nje košarico je kupila visoka, že precej postarna, jako snažno oblečena ženska. Ona je plačala najboljšo, dva močna pomorščaka sta zanesla ribe k vozu. Rejen konj, uprežen v lahek voz, je nevstrpno poprhal, in jedva se je njegova gospodinja usedla, je stekel z obrežja proti Loanu.

„Kdo je to?“ sem vprašal Jeana, zanimajoč se za žensko.

„Kaj, ali jo ne poznate gospod?“ je zavzet vprašal Ivan, „to je vaša gospodinja, gospa Angelika Galjardo.“

„Angelika Galjardo! Tista, kateri je mož pobegnil v Ameriko?“

„Kako gospod! Tudi vi to veste?“ je še bolj začujeno vskliknil dečko, „nežnara ste že popreje tu stanovali?“

Jaz sem ga pomiril in povedal, kako sem prišel do te novosti ter ga prosil povedati, kaj da ve o nadaljni usodi dotičnih oseb.

„Jako rad gospod,“ moje ime mu še ni bilo znano. „Vam povem vse, kar vem in česar se spominjam o ti zadevi, če prav je Galjardo odpotoval, ko še mene ni bilo na svetu.“

„Ali se je znabiti že vrnil?“ sem ga vprašal.

„Ne gospod, od tistega časa ni nihče videl v našem mestu Galjarda,“ dodal je otožno mladenci. „Dovolite, jaz vam vse po vrsti povem; pojdiva, kakor sva se včeraj zmenila, v gore.“

Odšla sva torej, in on je začel svojo povest.

„Rodovina Galjardo je bila ena najpoštenjših obitelj našega mesteca. Caharijev oče je bil celo sodnik v mestu. Po očetovi smrti je Caharija podedoval lepo doto, se oženil in živel brezskrbno. Bil je sila žilave in podjetne naravi: ali na nesrečo so se mu vsa njegova podjetja izjalovila, pri čem je trpel neprenehoma zgube.

Kaj da si ni vse izmislil! Zdaj je začel kopati ono le goro,“ je pokazal Ivan. „Najel je veliko delavcev: menil je najti v njej zlato! Zopet je dal graditi neko posebno stiskalnico, da bi se s pomočjo pritoka stiskalo grozdje, zdaj zopet jez, ki bi naj urejal pritok in odtok! Z eno besedo, on se je vsega poprijel z verno in urno, pa še hitreje se ohladil do začetega. In glejte, nekega krasnega dne mu je ostalo od vse dote le še hiša in vinograd. Hote-nehote se je moral poprijeti ribarenja. Tu pa je imel vendar srečo. Malokateri dan je menil, da ne bi bil nalovil rib. Zopet se mu je začelo bolje goditi, gospa Angelika je zopet oživela, rdečica se ji je vrnila na njeno pobledele obličje. Deteti, — starejši deček France in deklica Antontja, ki se je ravnokar narodila, sta osrečevala materino srce; bilo je videti, da sta se mir in sreča naselila v družini. Ali živahnemu Cahariju ni bilo všeč mirno domače ognjišče, on ni bil zadovoljen s skromnim zaslužkom. Revščina ga je primorala pozabiti na podjetja, zopetno blagostanje jih je znova vzbudilo v njem. Zdajci je namerjal odpotovati v Ameriko, kar je tudi precej izvršil, zapustivši ženo in mala otročiča brez rednika. Iz početka

krepko pestjo, se pač ne da tajiti, kakor je tudi živa resnica, da zahteva ves grški narod boj in sicer boj nevtegotoma. Brezmejno navdušenje vlada po celem grškem kraljestvu, vsak je pripravljen žrtvovati imovino in življenje, le da se zdrobe verige, ki so do sedaj žulile njihove brate na Kreti in po drugih pod turskim jarmom zdihujočih otocih, koder Grki prebivajo. Grki so nam pri srcu, ker so kristijani in ker so se dvignili za sveto in dobro stvar, za oslobojenje zatiranih bratov svojih in prav iz tega vzroka jim ne prikrivamo sočutja, če tudi se to ne vjema z zunanjo politiko našega ministra Goluchowskega.

Tudi srbska in bolgarska vlada ste se uradno izrekli, da se ne bodejo boja vdeležili, ako bi se ta razširil in prestopil makedonske meje, kar pa vendar ne ovira posamičnih Srbov in Bolgarov zasebno, da trumoma prihajajo v grški tabor k vstašem, ki so jako važen faktor pri vsaki vstaji na Balkanu bili, so in bodo ostali, dokler bo stal svet.

Med Grki je razširjeno prerokovanje nekega grškega meniha iz petnajstega stoletja, po katerem bo nekaj tako slavno bizantinsko ali grško cesarstvo z glavnim mestom carigrajskim tedaj zopet vstalo od smrti, kedar bo na grškem prestolu vladal zopet Konstantin in bo imel ženo, katerej bo Zofija ime. Naključje ali kaj je hotelo, da je izmed grških kraljevičev sedaj eden res Konstantin in žena njegova je tudi Zofija, sestra sedanjemu nemškemu cesarju. Da je to staro prerokovanje Grke navdušilo do trditve, da je sedaj čas, ko se bo tisto izpolnilo, in da Grška mora boj s Turčijo na vsak način pričeti, makari na nevarnost, da pri tem sama pogine. Tega se Grki ne plašijo. In res je odšel grški kraljevič Konstantin k vojski, kjer je tudi vže vojakom sledeče na srce govoril: „Njegovemu Veličanstvu mojemu kraljevemu očetu se je vzvidelo potrebno pooblastiti me z vrhovnim poveljstvom grške armade v Tesaliji. To vrhovno poveljstvo si prisvojevajoč v uri za domovino tolikanj hudi in kritični, izrekam prepričanje, da bode vsak izmed vas storil svojo dolžnost in ostal zvest prisegi, da ostane zvest in potrpečljiv. Pokorni postavam in predpostavljanim bodete pokazali, da ste dobro izgojeni vojaci, ki poznajo disciplino, koja je vsikdar mogočen zaveznik pri orožji!“

„Živio princ Konstantin! živio kralj Juri!“ zaorili so vojaci po taborih, ko se jim je to povelje izjavilo in „v boj, meč iz toka, bratje!“ donelo je po Grški zemlji od sela do sela, od mesta do mesta! Kljub vsem navdušenostim se pa vendar ne da tajiti, da je položaj, v katerem se Grška nahaja, neizrečno kritičen. Tudi njej manjka v prvi vrsti tistega, kar se prvič, drugič in tretjič pred vsem drugim za boj potrebuje — denarja — kakor Turkom. Vendar pa ni predrzna trditev, da bi ga Grška pri svojem bogatem silno razvitem trgovstvu zdatno laglje dobila, kakor pa Turčija. Grškega trgovca najdeš tako v Trstu, kakor v Benetkah, v Marziji in v Aleksandriji, ob Nilu in ob Volgi, doma in v Ameriki, s kratka po celem svetu so raztreseni

in sedaj, ko je domovina v nevarnosti, se bere, da ji pridno pošiljajo tisočake na pomoč.

Ali bode plamen, ki je v soboto švignil na bojnem polju kvišku, ostal omejen v ozkih mejah Tesalije in Macedonije, ali se bo pa dalje raztegnil tudi na sosednje hiše, tega določno živ krst ne ve. Vse je odvisno od vetra, od ktere strani bo med velesilami vlekel, kedar se boj med Grki in Turkom na vseh straneh vname. Najbolj v nevarnosti ste laška in srbska hiša, naša je že bolj oddaljena. Laška bi se lahko čutila oškodovano pri trgovini v srednjem morji, Srbska se pa po Makedoniji zaljubljeno ozira in je kljub dani obljubi, da se ne misli vmes vtikati vendar le na 15. aprila t. l. sklicala vse pričuvne častnike in tiste, ki so bili na odpustu, k orožju, kakor tudi dan na dan železnica vojaško opravo, živež, strelivo in orožje na mejo proti Makedoniji izvažala. Čemu? Srbija sama sebi ne zaupa in zaradi tega pred vsem drugim za ohranjenje miru skrbi po starem pravilu: Če si hočeš ohraniti mir, skrbi in pripravljaj se na boj!

Celjske novice.

† Jakob Lopan.

Dne 11. t. m. ob pol 5. uri popoldne izdihnil je svojo blago dušo nadučitelj in voditelj deške okoliške šole v Celji g. Jakob Lopan. Porojen dne 6. avgusta 1844. leta v Braslovčah, je študiral v Celji ter leta 1862. z izvrstnim uspehom dovršil tedanji jednoletni preparandijski tečaj. Služboval je potem od leta 1862. do 1865. kot podučitelj, učitelj in nadučitelj na Vranskem, v Monsbergu pri Slovenski Bistrici, na Planini, v Laškem trgu, v Slovenjem Gradcu, v Št. Janžu pri Spod. Dravobregu, v Vitanji. Leta 1875. je bil imenovan nadučiteljem na novo ustanovljeni trirazrednici celjske okolice, kjer je ostal do svoje prerane smrti, torej celih 22 let. Na tem mestu moral je prebiti nekoji hud boj s tedaj nemškim krajnim šol. svetom. Od leta 1875. do 1885. je bil tajnik in blagajnik kmetske družnice v Celji, kakor se je sploh za poljedelski pouk zelo zanimal, ker svedočijo razne pohvalne diplome, priznanja, darila in svetinje. Leta 1880. je prevzel uredništvo „Popotnika“, spretno urejajoč ga poldrugo leto. Kot strokovnjak je bil na najboljšem glasu, osobito verziran v pedagogijskih klasičkih, kot narodnjak zanesljiv in neomadeževan. Uže bolan se je še udeležil volitve dne 20. marca, s tem vršeč svojo narodno dolžnost. Bodi mu lahka zemljica domača in časten spomin!

(Letošnji velikonočni prazniki) obetajo biti krasni. Že cvetna nedelja bila je v resnici cvetna, kajti tako lepo zeleno in v cvetji, kakor letos že dolgo let ni bilo. Božje grobe obiskuje na tisoče vernega ljudstva, premišljajoč trpljenje Zveličarja. Dal Bog še lepo vreme v praznike, da se jih ljudstvo lahko veseli. Mi pa želimo vsem prijateljem in cenjenim naročnikom veseli aleluja!

(Celjski „Sokol“) je ravnokar razposlal vsem bratskim društvom posebne okrožnice, s katerim jih vabi na sokolsko slavnost, katero smo nameravali prirediti povodom blagoslovljenja naše društvene zastave ob binkoštnih praznikih dne 6. in 7. junija t. l. V zadnjem trenutku pa, ko smo hoteli razposlati že tudi natančni vsposed telovadbe, koja bi se imela takrat vršiti, nastale so tako tehtne zapreke, da smo bili primorani, preložiti blagoslovljenje zastave in celo s tem združeno slavnost na poznejši čas. Naša dolžnost je toraj, da naznamo to vsem slavnim bratskim društvom in vsem onim, kateri so se nameravali te slavnosti vdeležiti, tem potem s pristavkom, da se bode ta slavnost pozneje vršila in s prošnjo, da nas blagovolijo takrat posetiti. Dan in vsposed slavnosti naznanili bomo takoj, kakor hitro se nam posreči odstraniti vse nastale ovire. S prošnjo, da se nam to ne šteje v zlo, kličemo vsem bratski: „Na zdar!“

Odbor „Celjskega Sokola“.

(„Slovenski Gospodar“) se v svoji zadnji številki spodbija nad tem, da je naš list priporočal našincem gostilno g. Jožefa Koštomaj „pri jelenu“. Imenovani mariborski list sklepa iz tega: Vidiš ga, socijalista, kako priporoča gostilno, v kateri se shajajo socijalni-demokrati in zborujejo njih društva! Toda počasi! Mi omenjene gostilne nismo priporočali zavoljo tega, ker je zbirališče socijalistov, nego le zaradi tega, ker je imenovani gostilničar naš in je to tudi pri zadnji državnozborni volitvi pokazal. Le geslo „svoji k svojim“ nas je vodilo. Socijalni demokrati nam tam niso nič mari, mi pa njim ne.

(Občni zbor posojilnice v Celji) bode v soboto dne 24. aprila t. l. ob 2. uri popoldne v lastnih prostorih.

(Celjski mestni očetje) nič ne storijo za olepšavo mesta. Ko se je pred tednom dnij začel pred „Narodnim domom“ lep širok velikomesten tlak polagati, hitro je prihitela policija in delo ustavila. In potem so očetje sklenili, da mora „Narodni dom“ tudi tlak na celem Jožefovem trgu na svoje stroške zravnati in popraviti. To je vendar predrzna zahteva. Mesto smo dosti olepšali, postavivši na mesto starih barak krasno palačo, zdaj pa naj še nove tlake delamo? Ne boš, Jaka!

Slavno uredništvo „Domovine“ v Celji. V Vašem listu str. 14 t. l. ste pod nadpisom „K protestantizmu prestopajo celjski Nemci“ objavili, da sem pustil svojo rodbino krstiti po protestantovskem obredu. Ta trditev je popolnoma neresnična kar lahko naši gospod opat na podlagi krstnih knjig potrdijo, in le izmišljena, da bi se meni v mojem obrtu škodovalo. Zahtevam toraj na podlagi točke 19 t. z. da sprejmete ta popravek v prihodnji ali sledeči list.

S spoštovanjem

Ernest Faninger.

Celje dne 5. aprila 1897.

Danes že res vsak popravlja, kakor se mu ljubi. Zadnji čas bi bil, da se tiskovni zakon v tem premeni po potrebi. V gori navedenem

si vsa obupana Angelika ni vedela pomoči, ali Bog,“ tu je Ivan povzdignil svoje oči proti nebu, „ki pomaga nesrečnežem, je ni zapustil, ni ji pripustil kreniti na oni pot, s katerega ni nobene vrtnice, ter ji pripomogel, da ni trpela nobene revščine, vzgojila je otroka in si celo prihranila lepo premoženje.“

„Vinograd ji je prinašal sicer nekaj, ali od tega se živeti, je bilo težko, ali zdajci se je začela Angelika, ki je bila šele v dvajsetem letu in baje zala, kakor angelj, da je delala vso čast svojemu imenu — tako mi je pripovedoval oče, — voziti s pomočjo mladega fanta, ki ga je vzela v službo, sama v morje. Ribarenje se ji je še bolj obneslo nego Cahariju samemu. Vsako jutro se je nje čoln vračal v mesto tako naložen z ribami, da se je malo ne hotel potapljati. Toda veter, solnce in morje so storili svoje delo. Krasotico Angeliko čez tri mesece ni bilo moči spoznati. Kam je izginilo nje nežno, kipeče lice — katero so primerjali breskvi. Nje mehki, mali ročici sta bili polni žuljev; ves nje stas, preje tako poln in nežen, je postal sedaj slok; obraz zagorel od solnca, oblupan od kapel slane vode, je zrl smelo izpod velikega platnenega klobuka.

Tudi glas se ji je izpremenil ter postal nekako možki. Otroka je časih jemala s seboj na morje, zlasti prvi čas, ko je bila Tončka še mala ter potrebovala matrne postrežbe; včasih pa ja je puščala pri sosedovih.“

„V skrbah in trudu ni zapazila kako je minil čas. Veliko ženinov je prihajalo snubiti nezadovoljno vdovo, ali ona je vseгда z dostojnostjo odgovorila:

„Gospod, jaz nisem svobodna, moj mož je še živ!“

„Snubači so jeli izostajati.“

„Tako je preteklo mnogo časa, otroka sta dorasla, Tončka je bila postala prav taka krasotica, kakor je bila nje mati v mladosti; France je prejel izvrstno vzgojo, — on je sedaj pravnik v našem mestu, — prošlo leto je dovršil v Bolonji vseučilišče. Sedaj se bo oženil z mojo sestro Karloto,“ je pridjal s ponosnim glasom.

„A Tončka pa se je lansko leto omožila z nekim imenitnim gospodom, ki je stanoval tu pri nas celo zimo ter se zdravil, veste, ima slabe prsi, nek bogat ruski knez je,“ je končal še ponosneje.

„Tako! ruskega kneza je vzela! kako se imenuje?“ sem vprašal, zanimajoč se za ženitev rojakovo.

„Oj! ruska imena so tako težka,“ je odvrnil Ivan, menda. Tsi . . . Tzi . . . Tshisikoff!“ je končal z zmagošlavnim smehom, vesel, da je izblebetal tako težko ime.

„Knez Čžikov!“ sem premišljeval. „Pa še nikoli nisem slišal o knezih s takim imenom, no, pa bodi, naj si misli bahati Lah, da je oni knez!“

„Ona sta odpotovala v Moskvo,“ je pretrgal moja premišljevanja Ivan, in nedavno sta poslala gospej Angeliki jerbas ikr; to so bile ikre, še nikoli nisem jedel takih!“ je pravil cmokaje.

„Kedaj bo Francetova poroka?“ sem ga vprašal.

„Ali niste videli gospod, da stoje v naši kuhinji že pripravljene siropi in slaščice. Gostija bo v naši hiši. O gospa Angelika je sedaj bogata, ona ima v Loanu tovarno za sardele.“

„A,“ sem dejal, „zatorej zahaja semkaj jih kupovat.“

„Tako je, gospod; razven tovarne ima še pet hiš, ona je zelo bogata,“ je pritaknil Ivan.

slučaju prepričali smo se iz krstnih knjig in našli, da sta Edvard in Olga Faninger res pustila krstiti svoje otroke po rimsko-katoliškem obredu, a sta jih v letu 1896. izvzela iz rimsko-katoliške cerkve ter jih pripisala luteranski. Koliko je tedaj ta popravek vreden, sodi lahko vsakdo

(„Svoji k svojim!“) K temu narodnemu geslu se nam piše iz celjske okolice: Hvala, da ste v predzadnji številki objavili imena celjskih narodnih tvrdk. Naše geslo „Svoji k svojim“ se mora uresničiti, sicer se pri naših nasprotnikih le smešimo in jih v sovraštvu do nas Slovencev podpihujemo. Da bo pa beseda meso postala, ni dovolj, če je dobra volja samo na strani odjemalcev, ampak biti mora tudi na strani prodajalcev. Lahko postrežem s precejšnjo vrsto slučajev, ko se je narodnjaku kaka reč previsoko računila, češ, saj ta je odločen Slovenec, tega ne spraviš čez nemškutarski prag. Vendar pa moramo javno bičati tudi naše odjemalce. Ako se nam je pri narodnjaku enkrat krivica zgodila, jo navadno po desetkrat očitamo, ako nas je pa zagrizeni nasprotnik desetkrat opeharil, tega pa še enkrat ne omenimo, ker nas je sram. Kupujmo torej samo pri narodnjakih! Ti pa naj gledajo, da bodo z našimi nasprotniki dobro konkurirali in da ne bodo nikoli grešili proti nam na račun našega rodoljubja.

(Obešen je bil) dne 13. aprila t. l. Pavel Ferme, znani morilec in ropar na Trojanah in Vranskem. V ponedeljek ob 9. uri zjutraj naznanilo se mu je v ječi, da je presv. cesar potrdil obsodbo. V torek ob 6. uri zjutraj pa je krvnik Salinger iz Dunaja izvršil na dvorišču c. kr. okrajnega sodišča v Celji, svoje opravilo. Ferme je bil popolnoma zgažen in je jokal ter prosil, da ga puste in klical na pomoč Jezusa, Marijo in sv. Jožefa. Smrt nastopila je po nekoliko minutah, kar je dr. Premšak konstatoval in naznanil zbranimu sodnemu dvoru.

(Samomor nameraval) je k smrti obsojeni ropar in morilec Janez Kranjc v ječi. Zadal si je več težkih, a vendar ne smrtnih ran, na spodnjem delu telesa. Preplašila ga je obsodba Fermeta. Kranjc obstal je popolno svoja dejanja.

(Porotne obravnave v Celji.) (Dalje.) Ponedeljek, dne 5. t. m., začela se je porotna obravnava proti Janezu Kranjcu, posestniku v Zabukovju v sevniškem okraju, njegovemu bratrancu Mihaelu in slednjega ženi Mariji Kranjc, pri c. kr. okrožnem sodišču v Celji. Obtoženi so bili vsi trije, da so v noči od 15. na 16. avgusta 1896 v sporazumljenju skupno umorili sedemdesetletno Marijo Brinovar, ki je že 26. let živela ločena od svojega moža in v divjem zakonu z Janezom Kranjcem — dalje, da so tisto noč proti jutru zažgali kočo Martina Pajka, ki je pogorela do zidovja, tako, da je nastalo škode 325 gl. 50 kr.; in končno še različnih tatvin. Ko sta stopila oba v zvezo, kupila je Marija Brinovar malo zemlje, na kateri sta si postavila svojo hišo; prepisalo se je posestvo na ime Janeza Kranjca. Pri obravnavi dokazalo se je, da

je bilo razmerje mej pokojno Marijo Brinovar in Janezom Kranjcem v zadnjih letih že postalo neznosno za njo, ker jo je Janez Kranjc neštivilnokrat pretepal. Marija Brinovar pa je bila udana pijančevanju in imela je hudoben jezik. Priče potrdile so, da je pokojna Marija Brinovar še nekoliko dni pred smrtjo nameravala tožiti Janeza Kranjca zaradi denarja, ki ga je bila pred leti njemu izročila, ker ji ni bilo več živeti poleg njega, dalje, da so ji Janez Kranjc, Miha in Marija Kranjc opetovano grozili, posredno in neposredno, češ, da jo morajo odstraniti, in da se je pretenje ponavljalo posebno v zadnjem času ter da jo je tudi Marija Kranjc jedenkrat pretepla. Ko je pa Marija Brinovar še celo začela raznašati, da bi Janez in Miha Kranjc dobila gotovo več let ječe, ko bi hotela ona vse povedati o njihovih tatvinah, ji kratko malo ni bilo več prestat v hiši, ter je sama razodela še zadnji dan ljudem svojo slutnjo, da jo bodo Kranjčevi ljudje gotovo še ubili. Miha Kranjc živel je prej s svojo ženo v različnih krajih, na Hrvaškem in na Kranjskem; lansko leto vrnil se je na Štajersko in se naselil blizu Janeza Kranjca, v isti vasi. Kakor je Marija Brinovar tožila proti različnim osebam, je Janez Kranjc od istega časa še grše ravnal z njo, kakor poprej, ker ga je baje Miha Kranjc ščuval, ki je bil že dvakrat kaznovan zaradi hudodelstva tatvine in javne posilnosti. Dne 15. avgusta 1896 zvečer videli so ljudje zadnjikrat Marijo Brinovar; po noči je pogorela Pajkova koč, ki je bila komaj 10 minut oddaljena od doma Janeza Kranjca; dne 16. avgusta in pozneje ni nikdo več videl Marije Brinovar. Na pogorišču so se našli ostanki trupla, izvedenca potrdila sta, da je zgorela oseba ženskega spola in že stara. Obtoženci tajili so vse, vendar pa ni vedel nobeden odgovoriti na vprašanje, kje da bi bila sedaj Marija Brinovar. Na podlagi navedenih in še drugih okoliščin, kakor posebno njih sumljivo govorjenje in vedenje po ognju, potrdili so porotniki jednoglasno njim stavljenega vprašanja zaradi umora, zažiga in tatvine glede Janeza in Mihaela Kranjca, ter vprašanje zaradi umora in tatvine glede Marije Kranjc. Vsi trije obtoženci so bili obsojeni na smrt in je bilo izrečeno, da se kazen izvrši po vrsti najprej na Mariji Kranjc, potem na Mihaelu Kranjcu in končno na Janezu Kranjcu. Obravnava traja še dva dni; torek 6. t. m. še le pozno zvečer proglasila se je razsodba. — Dne t. m. pa sta stala pred sodiščem 22letni delavec Anton Šuligoj iz Tolmina in 24letni čevljar Martin Ciraj iz Letuša. Kradla sta po Savinjski dolini, hodila v gostilne, kodar sta jedla in pila in odšla brez da bi plačala. Dokazalo se jima je več obtežilnih djani. Porotniki spoznali so ju krivim in sodišče obsodi Martina Ciraja na 4 leta težke ječe in Anton Šuligoja na 7 let težke ječe.

Spodnje-štajerske novice.

(Vsim okr. zastopom in občinskim odborom v posnemo.) Pričakovati je, da se prikaže letos mnogo hroščev, kateri bi znali napraviti veliko škode na drevju. Okrajni odbor celjski opozoril je torej z dopisom z dne 15. aprila t. l. št. 184, vse občine svojega okraja na dolžnosti, ktere jim nalaga postava z dne 10. decembra 1868 s pozivom, da naročajo po oklicu in na drug navaden način občanom, posebno šolarjem, da nabirajo hrošče in jih pokončajo ter je dovolil, da smejo županstva za vsak liter pokončanih hroščev plačati nabiralcem 2 krajcarja na račun okrajnega zastopa.

(V Vojniku) se je trgovina z raznovrstnim blagom gospe Brezovnikove te dni zdatno razširila. Vojničanom in vojniškim okoličanom to novo trgovino prav toplo priporočamo in sicer ne samo za to, ker je popolnoma narodna trdka, ampak prepričali smo se tudi, da se tukaj dobiva dobro blago po jako nizki ceni. Zato bi ne bilo prav, ako bi se ne ravnali po geslu „svoji k svojim!“

(Poštni urad v Jurklostru) začel je dne 15. t. m. zopet poslovati. Od dne 13. februarija t. l. ta pošta ni delovala. Zveza je sedaj vsakdanja z Laškimi trgovci.

(Volilni shod.) Velikonočni pondeljek bo v Vitanji zborovanje v „bralnem društvu“. Poročal bode državni poslanec g. J. Žičkar o dogodkih v državnem zboru. Z ozirom na vitanjske razmere, se bo shod vršil ob 9. uri zjutraj.

(Na Grobelnem) se na postaji od dne 1. aprila t. l. sprejemlje tudi prtljaga in pa brzo-tovorno blago. Z dnem 1. maja t. l. pa dobi postaja tudi brzojavni urad. — Če se bodo poslanci malo pobrigali, nastal bode tu v kratkem popolen kolodvor, kar bi bilo potrebno in primerno z ozirom na Šmarje in druge okrog ležeče kraje.

(V Šoštanji) so nemškutarji praznovali „Siegessfest“. Praznovanje obstajalo je v brez-merni jedi in pijači. Pili so brez, da bi pomislili kdo bode plačal. Sedaj pa porivajo plačevanje sim in tje, tako, da bode moralo sodišče izreči, kdo naj plača povžito vino in pivo. Taki so nemškutarji. Menijo, da smejo celo jesti in piti na stroške Slovencev. No, dr. Pommer, kaj pravite k temu?

(Posojilnica na Dolu pri Hrastniku) izkaže za upravno leto 1896 danarnega prometa gl. 50637-21. Čistega dobička imela je gl. 80-23, kateri se je vsled sklepa obč. zbora dne 8. marca t. l. razdelil tako: a) Rezervnemu zakladu se doda gl. 61.07; b) gl. 10 dobi dijaška kuhinja n'žje gimnazije v Celji; c) gl. 5 dobi dijaška kuhinja višje gimnazije v Celji; d) gl. 4-16 dobi družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. — Gosp. Robert Plavšak, učitelj na Vodi, pride po Velikinoči v isti lastnosti na štirirazrednico v vasi Trbovlje.

(Konkurz) napovedal je Karol Gregorič v Brežicah. Konkurnim komisarjem imenovan je okr. sodnik Karol Martinak, oskrbnikom kon-

Tako pomenkujoč se, sva dospela na vrh gore, ki je delila Loano od Finala. Razgled je bil velekrasen. Na eni strani se je širilo brez-obrežno modro Sredozemsko morje, na pravo v daljavi Loano z malimi hišicami, katerih ope-kove strehe so se svetile od solnca, na levo Finale, z lepo na holmu stoječo cerkvijo in s starim gradom vladajočih knezov, ki pa je bil že skoraj razpadel. Zada so se širili vrhovi gor, porasli s košatimi alpesinami in limonami v daljavi je bil viden Finale-Borgo, neveliko me-stece, ki je nekako glavno središče sosednjih mestec in sicer: Finale-Borgo, Finale-Marino in Finale Pia.

Tu se je nahajalo upravno sodišče, sodnija in vojaška uprava. Vstrie njih, delil jih je samo kanal, so se vrstile dolge vojašnice, a malo više jetnišnica, kjer je delalo nad 3000 ujetnikov.

Ko sva dospela na najvišji gorski hrib, jelo je že pripekati solnce, dočim so v gorskih pre-padih in po cesti, vodeči iz Finale v Borgo, še ležale temnomodre sence v dolgih pramenih. Jaz sem se nehote zamaknil v to divno, pred menoj ležečo sliko in se usedel kraj skale — Ivan pa tik mene. Trušč iz nižave ni prihajal do sem,

le srdite jaščerice so smukale urno po suhi travi in vesele vodne lastavice so švigale žgoleč nad najinima glavama, ter nosile ujeti mrčes v pod nama ležeči razpali stolp.

Železničen predor je vodil skozi drugo stran gore, istotako pod nama. Železnični vozovi so se nalik dolgim črvom vili iz njega, ter se, dr-drajoč nekaj časa po planem, skrili znova v drugi predor, ki se je nahajal zadi za Finalcem.

Jaz bi bil dolgo sedel tu ter opazoval krasno sliko, da me ni moj kašipot spomnil, da bode že kmalu poldan, ter da ne bi škodovalo si priskrbeti zajutrka, radi česar bode treba navzdol, in, „če je gospodu prav, jo lahko kreneva v Loano — od todi ni daleč, samo tri kilometre, ter zajtrkujeva pri gospej Angeliki.“ Jaz sem bil soglasen in jela sva se spuščati navzdol po oni strani gore. Čez pol ure sva dospela po do-volj prašni cesti v Loano.

Gospa Angelika se je v resnici razveselila najinega prihoda; ona me je želela spoznati kot svojega stanovnika. Zajutrak je bil kmalu gotov. Sveži strakino in dobra pimontežka kaplica sta ga še bolj sladila.

Ko sem gospej in tudi ženinu, krasnemu mladenču, na večkratno povabilo obljubil, da se udeležim ženitnine, podala sva se proti domu, a ne peš, marveč na vozu.

Poroka se je imela vršiti v nedeljo, a da-nes je bil še le četrtek.

Ivan, ki se je malo opijanil pri bodočih svojih sorodnikih, se je usedel zadi na voz ter med vožnjo glasno prepeval.

Prišedši domov, sem prebral znova pismo. Čigar žalostno povest sem ravnokar čul v drugič od gospe Galjarde same, ki je nekda morala biti res krasotica, kakor se je dalo soditi po se-danjem nje obličju. Ona je bila zelo podobna hčeri, na sliki, katero mi je bila pokazala. Čisto južni tip Italijanke — nje mati je bila iz Ka-labrije — se je zmehčal z genuškimi črtami, nosečimi v sebi vse narodnosti. Nje mož je bil zares Čezikov, pa ne knez, a vendar skromen uradnik iz Moskve. (Konec prih.)

kurzne mase pa dr. Guido Srebre, odvetnik v Brežicah.

(Zahvala.) Velečenjeni gospod dr. Fran Jurtela, dež. poslanec, odvetnik i. t. d., daroval je „Kmet. bral. društvu“ v Krčevini pri Ptuj 2 gl. Bog plati!

(Na Bregu pri Ptuj) dogodil se je dne 7. t. m. nezaslišen umor. Posestnico Terezijo Pintarič, staro 63 let, katera ima prodajo tobaka in malo branjarijo, zadavil je dosedaj nepoznan zločinec ponoči. V jutro našel jo je pekovski učenec, kateri ji je nosil vsak dan kruh, mrtvo na tleh. Morilec strgal ji je ušane iz ušesa in pobral prstane raz prstov in ukradel tudi srebrno uro. Koliko je pokradel denarja se še ne ve. Sodnija zasleduje zločinca.

(Hum pri Ormoži.) V soboto dne 10. t. m. ob polu 10. uri zvečer začela je v Vinskem vrhu župnije sv. Miklavža blizu Ormoža, goreti viničarija g. Vrtnjaka, trgovca ravno tam. Pogorelo je vse poslopje z veliko stiskalnico in zraven še 3 govejih živali in več svinj. Prebivalci so se komaj rešili, a zgorelo jim je vse. Rešilci so našli neki zunanja vrata zavezana in je gotovo hudobna roka napravila to nesrečo, ki bi tudi lahko človeška nedolžna bitja pobrala. Dalje se bode pozvedelo.

(Naddržavnim pravdnikom) za Štajersko, Kranjsko in Koroško imenovan je Ernst Steiner, svetovalec dež. sodnije v Gradci. Mož ne zna nič slovenski. Če pomislimo, da sodiščem v Ljubljani, Novem mestu in Celji pripadajo skrbno sami Slovenci in velik del tudi sodišču v Celovcu, potem pač ne moremo zapopasti, kako se je v tako važnem poslu mogel imenovati na čelo mož, kateremu je ta jezik popolnoma tuj. Ali še res niso na Dunaji preboleli te bolezni in še mislijo, da so Slovenci vstvarjeni le za podrejena mesta, da se povsod potiskajo nazaj, dasi imajo več zmožnosti, kakor pa navadno tisti, ki se rižejo naprej. Zadnji čas bi bil, da začne vladati pravica in se odlikujejo in povišujejo uradniki, ki to zaslužijo in se ne gledalo, kateri narodnosti pripadajo. — Tudi nas je presenečilo, da je nakrat ljubljanski državni pravnik J. Pajk, dobil naslov nadsodiščnega svetovalca in to zato, ker mi poznamo starejše, delavne in spretne gospode, kateri so bili davno pred njim državni pravdniki in katerim bi šla ta čast po vsej pravici, pa je še niso dosegli in morda je vzrok to, ker se ne kažejo nemški. — Vidi se, da na Dunaji vlada sedaj dr. Gertscher in pa grof Gleispach. Dolžnost nam pa je, opominjati na te slučaje naše državne poslance, ki naj v osebnih zadevah ne drže križem rok in jim naj ne bodo take zadeve premalenkoste stvari, ko vidijo, da se nasprotniki potegujejo makari za najnižja uradniška mesta.

(V Gradci) je umrl dne 9. t. m. Anton Kleinoscheg (Klanšek), znani fabrikant penečega vina šampanca, v dobi 76 let. Rajni bil je rojen v radgonskem okraju, kmečkih starišev. Pred 47. leti ustanovil je v Gradci malo tovarno za peneče vino, katera je sčasoma postala svetovno znana in se povzdignila in razširila v jedno največjih te stroke. Kleinoscheg je veliko storil za napredek vinoreje na Spodnještajerskem. Čutil se ni Slovenca, a sovražnik pa nam tudi ni bil. Rojen in vzgojen je bil v tistem času, ko narodna ideja še ni prešinila kmečko ljudstvo in smo se Slovenci še malo zavedali svoje narodnosti. — Naj počiva v miru!

(Velik državnik.) V Avstriji, ko ministre izbirajo, navadno največje talente prezro. Potem ni čuda, če je državni voz močno zavožen. Pri Sv. Egidiju na Štajerskem živi velik državnik Egon pl. Pistor. Koliko ministerskih kriz smo že imeli, a ne spominjamo se, da bi se bilo Pistorjevo ime kdaj imenovalo. Nedavno je Pistor sam nase opozoril v „Tagespost“. Priobčil je članek, v katerem pravi, da avstrijski Nemci nimajo velikih državnikov, drugače bi ne bili nikdar dovolili, da se je Schmerlingov volilni red predelal, ko je bil vendar tako lepo prikrojen za ohranjenje nemške večine v Avstriji. Sv. egidijski državnik potem priporoča Nemcem zvezo z Rusini in Italijani, da zopet pridobe prejšnjo veljavo in pogazijo druge Slovane. Zares škoda, da se tako dolgo ni izvedelo, da imajo avstrijski Nemci takega državnika, kakor je Pistor, koliko

nezgod bi že bil on lahko obvaroval avstrijske Nemce.

Druge slovenske novice.

(Mestna hranilnica v Ljubljani) napravila je, kakor prejšnja leta tudi v sedmi upravni dobi zopet prav znaten napredek v razvoju zavoda in to navzlic temu, da je pretečeno leto še prav živo čutila zle posledice predlanske potresne nesreče. Denarnega prometa je bilo pri upravnem imetju gld. 9.565.500 18 pri obeh založnih zabladih pa gld. 101.615 03 skupaj torej gld. 9.667.115 21. Na račun ulog so prejeli pretečeno leto v 6862 slučajih (med tem je 2656 novih ulog) gld. 2.511.113 08; izplačali so na isti račun v 6083 slučajih (med tem 1718 uložnih knjižic popolnoma) gld. 2.330.113 29. Potemtakem se je število uložnih knjižic pomnožilo za 938, uloge same pa za gld. 180.999 79. Poleg tega so se h glavnici pripisale nevzdignjene obresti obeh polletij v znesku gld. 161.581 22, tako, da se za gld. 342.581 01 poveča koncem leta 1895. izkazano stanje 9544 ulog po gld. 4.030.843 82 ter ima sedaj 10482 uložnikov pri nas naloženega denarja 4.373.424 83. Povprečna vrednost ene knjižice bi bila gld. 417 23. Na hipoteke, katerih je koncem leta 1895. obstalo 3332 v znesku gld. 2.593 342 52, posodilo se vnoič 363 strankam gld. 357.660, gld. 2.951.002 52. Po odbitku v annitetah vrnjenih ter 65 popolnoma plačanih dolgov v znesku gld. 107.374 05 znaša torej koncem leta 1896 na 3630 hipotek izposojena glavnica gld. 2.843.628 47 t. j. 65% ulog, koje razmerje povsem odgovarja redni hranilnični upravi. Občinska posojila so se v prošli upravni dobi malo da ne podvojila; šteli smo namreč 5 občinam gld. 216.000 —, vrnilo pa se nam je gld. 7226 12. Prišteviš prebitek po gld. 208.773 88 k stanju koncem leta 1895. izkazanih 26 občinskih posojil po gld. 225.906 10 dobimo svoto koncem leta 1896. pri 31 občinah izposojenega denarja gld. 434.679 98. Posojila proti zastavi vrednostnih listin zmanjšala so se za gld. 958 — ter znašajo sedaj gld. 6.981 —. Nasprotno pa so se začetkom leta 1896. obstoječa posojila na menice gld. 40.705 31 pomnožila za gld. 17.185 83, tako, da izkažemo koncem imenovanega leta saldo gld. 57.891 14, kojega dobra tretjina je zemljiško-knjižno zavarovana. Vrednostnih papirjev nakupili so tekom pretečene upravne dobe za gld. 72.662 50, prodali, oziroma realizovali pa so jih za gld. 18.681 —. Prištejemo li prirastek po gld. 53.981 50 in kurzni dobiček po gld. 2.244 30 k ostanku leta 1895. gld. 322.631 50, vidimo, da nam efekti dajejo pokritja za gld. 378.857 30. Pri raznih drugih denarnih zavodih naloženega denarja so imeli koncem leta 1896. gld. 610 272 38, tedaj za gld. 119.931 34 manj, nego leta 1895., ko so izkazali svoto gld. 730.203 72. Čisti dobiček za leto 1896. znaša pri upravnem imetju gld. 16.719 18½, pri splošni rezervni zakladi pa gld. 1.712 12 in pri posebni rezervni zakladi za kurzne razlike 624 82. Vsega dobička je torej skupaj gld. 19.056 12½.

(Katoliški dom v Ljubljani) Dne 12. t. m. se je slovesno vzdal temeljni kamen „Katoliškemu domu“ v Ljubljani. Blagoslovil ga je društveni predsednik g. kanonik Ivan Sušnik. Zgradba bode stala 66.500 gld.

(Umrli je) dne 8. t. m. v ljubljanski hiralnici slovenski pisatelj Josip Samot orčan Gradačan v 34 letu. Rodil se je v Polhovem Gradcu. Učil se je prava na Dunaju. Študije je moral popustiti, ker se mu je jelo blesti v glavi. Poslednja leta je preživel v blazni ljubljanske hiralnice.

(Potres.) Potresna doba na Kranjskem še ni končana. 4., 5. in 6. t. m. so čutili več potresnih sunkov v kamniškem okraju.

(Triodstotno posojilo za po potresu poškodovane na Kranjskem) Ker brezobrestna posojila ne začoščajo, da bi mogli na Kranjskem sezidati po potresu poškodovana poslopja, je država dovolila milijon triodstotnega posojila. Jamstvo za to posojilo pa mora prevzeti dežela. To je pa za deželo težavna dolžnost, ker so hiše že z brezobrestnimi posojili obložene in torej ni dosti varnosti več. Zato so pa slovenski poslanci predlagali, naj se triodstotno posojilo vknjiži

pred brezobrestnim, kajti le tako bode dežela mogla prevzeti za večje svote jamstvo. Če se ta predlog odkloni, triodstotno posojilo ne bode hišnim posestnikom dosti koristilo, ker ga dobiti ne bodo mogli.

(Nova pošta) osnuje se pri Št. Joštu v okraji ljubljanske okolice. Zvezo bode imela s poštnim uradom na Vrhniki.

(V Radovljici na Gorenjskem) ustanovila se je stavbinska družba na podlagi združenega zakona, ki ima namen skrbeti za pomnoženje stanovanj za uradnike, katerih je zmiraj več in za letoviščarje, kateri kaj radi zahajajo v prekrasno Gorenjsko. S to družbo so meščani zopet pokazali, kako so vneti za napredek.

(Najden mrtvec) Blizu Stopič v krškem okraji izvlekli so iz Save truplo kaci 50 let starega moškega. Kdo je, se ni dalo dognati. Tudi se ne ve, če se je zgodil samomor, hudo delstvo ali nesreča?

(Toča) V Vinici na Dolenjskem so te dni imeli prvo točo, ki pa ni napravila mnogo škode.

(Koroški dež. predsednik Schmied-Zabierow) je upokojen in na njegovo mesto baje pride dvorni svetnik grof Giovanelli, ki je sedaj pri dunajskem namestništvu. Koroški Slovenci za upokojenim deželnim predsednikom gotovo ne bodo žalovali. Bil jim je vedno nasproten. Pričakovati je baje še več prememb v upravi. Slovenci bi seveda posebno bili veseli, ko bi tudi Rnaldini kmalu odšel v zaslužni pokoj.

(„Kmetiski list“) začne baje v kratkem izhajati v Celovcu. Zagovarjal bode nemško-narodno politiko v slovenski besedi. Koroški nemškutarji so ga mislili začeti izdajati že pred volitvami, a niso imeli urednika.

(Tatvine.) Dne 24. marca t. l. so v Št. Lipšu v Podjurski dolinici tatovi vlomili v tri hiše. Pobrali so nekaj obleke, mesa in kruha, v vsem v vrednosti za kakih 100 gld.

(Čudne razmere.) Ravnateljstvo tržaške plinarne je od vseh delavcev zahtevalo glasovnice in volilne legitimacije. Slovenski delavci jih niso dobili nazaj, kajti z njimi so volili ljudje, ki kot italijanski podaniki nimajo v Trstu volilne pravice. Plinarna neki sedaj namerava odpušiti vse slovenske delavce in jih nadomestiti z italijanskimi. Začeli so že odpuščati domače delavce.

(Izgredi v Kopru) Več slovenskih vojaških novincev je prišlo v Koper s slovensko zastavo. To je Italijane silno razkačilo. Italijanski pouličnjaki drli so skupe od vseh strani in slovenske fante kamnali. Italijanski listi so seveda stvar tako zasukali, kakor bi bili vojaški novinci napali Italijane.

(Klici „Evviva Italia“) se sedaj slišijo silno pogosto mej primorskimi Italijani. Stvar tudi oblastvom ni povse neznana, a se delajo gluha.

Druge avstrijske novice.

(Shod vladarjev.) Dne 25. aprila t. l. odpotuje cesar Franc Josip I. z Dunaja in dospe v Peterburg dne 27. aprila t. l., da obišče ruskega carja. Ta obisk ima gotovo nekaj političnega pomena z ozirom na dogodke v Turčiji. Cesar ne bode samo vrnil obiska carju, ki je bil vlani prišel na Dunaj. Dne 22. t. m. pa pride nemški cesar na Dunaj.

(Državni zbor) je v petek odšel na veličnočne počitnice. V kratkem zasedanji pred prazniki ni mogel nič posebno važnega rešiti. Izvolil je začasno predsedstvo, stranke so se organizovale, nova večina se je ustanovila. Pravo delovanje bi se bilo moglo še le sedaj začeti. Največ časa je potratil z nemškimi predlogi glede jezikovne naredbe s Češko, katero je zagovarjal grof Badeni s stališča pravičnosti in enakopravnosti avstrijskih narodov. Nemci so zahtevali, naj se jezikovna naredba kar prekliče. — Naš državni poslanec gospod Hugo vitez Berks je na poziv iz njegovega volilnega okraja v seji dne 9. aprila t. l. državnemu zboru od njega sestavljen načrt postave predložil. § 1. Pridelovanje, uvažanje in prodaja narejenega vina je prepo vedano. Pod narejenim vinom se razumijo vse vinom podobne pijače, pri katerih se alkohol na drugi način, kakor z alkoholovim kisanjem sladilnega soka od jabolčnika napravi. § 2. Če

je vino narejeno odloči to bližnja državna poskušalnica. § 3. S prestopnikom te postave se ravna sledeče: a) Izpraznenje in uničenje napravljene tekočine. b) Podeljena mu obrtna pravica se takemu prestopniku odtegne. c) Naloži se mu denarna kazen od 50 do 500 gld., če ne morebiti še kaj ostrejšega. § 4. Z očitvorjenjem te postave se postava z dné 21. junija l. 1880 državnega zakonika str. 120 in naredba z dné 16. septembra l. 1880 državnega zakonika str. 121 razveljavi.

(**Položaj dijurnistov.**) Dr. Krek in tovariši predlagali so v državnem zboru, naj se kaj stori za zboljšanje stanja dijurnistov. Želeli je, da bi ta predlog imel kaj uspeha. Zbornica poslancev je v tem smislu sklenila že več resolucij, a finančni minister za dijurniste ne najde denarja. Seveda, ko je šlo za visoke pokojnine minister-skim vdovam, je pa finančni minister takoj našel denar.

(**Minister grof Gleispach**) je nekaj obolel. Nekateri sodijo, da je njegova bolezen političnega značaja, zagovarjati ni maral v zbornici jezikovne naredbe za Češko. Misli se, da bode v kratkem odstopil. Slovenci gotovo ne bomo žalovali za njim. V zbornici je za Slovence običajno kaj laskavo govoril, a v dejanju je vedno pospeševal ponemčevanje. Bil je nam Slovencem vedno nasproten.

(**Čehi in Badeni.**) Mladočeški poslanci ne mislijo dolgo podpirati grofa Badenija samo za izdano jezikovno naredbo za Češko. Zahtevali bodo, da se izdasta podobni naredbi za Moravsko in Šlezijo, da se osnujeta vseučilišče in višja tehnična šola na Moravskem in poskrbi tudi šolskim Slovanom potrebnih srednjih šol.

(**Proti jezikovni naredbi**) je silna agitacija mej češkimi Nemci. Politična društva, občinski in okrajni zastopi sklepajo ugovore proti jezikovni naredbi. Podoben hrup je bil že jedenkrat na Češkem, ko je v začetku Taaffejeve vlade bil minister Stremayr izdal svojo jezikovno naredbo. Tedaj je hrup nekaj časa trpel, potem se je pa bil polegel. Tako bode tudi sedaj. Vladi ves ta hrup najbrž ne napravi nobene skrbi.

(**Gališke volitve.**) Dolga in huda je bila razprava o predlogu poljskega socialista Dašinskega, naj se izvoli poseben odsek, ki bode preiskaval nezakonitosti pri volitvah v Galiciji. Socialistični in rusinski poslanci so povedali mnogo vodjam poljskega kluba in vladi nepovoljnih stvari. Grof Badeni in nekateri poljski poslanci zagovarjali so gališke volitve, a ne posebno srečno. Državni zbor je pa naposled sklenil, da se gališke volitve izroče navadnemu odseku za poverjevanje volitev. Narodni in liberalni Nemci so odšli pred glasovanjem, ker niso bili zadovoljni, da se je poprej glasovalo o predlogu Čeha Stranskega, da se volitve izroče navadnemu poverilnemu odseku, nego o predlogu socialista Dašinskega. Ko bi se bil poslednjič predlog vsprejel in gališke volitve izročile posebnemu odseku, bi to bila brca za vlado.

(**Na Hrvatskem**) razpustil je ban vsa politična društva in politične klube. Ban opira se na neko postavo z leta 1852 in trdi, da taka društva nimajo pravne podlage. Čudne razmere vladajo sedaj na Hrvatskem. Absolutistična vlada je že davno prenehala, a postave nje pa še vedno veljajo, seveda le za Hrvate.

(**Šolske preosnove na Ogerskem**) Učni minister je naznanil v ogerski zbornici poslancev, da vlada pripravlja načrt za preustroj višjega in ljudskega šolstva. Nam še niso znani dotični načrti, a že danes lahko rečemo, da se misli na kaka nova sredstva za pomadjarovanje. Rekel je pa minister, da ni za ločitev cerkve od države.

Ogled po širnem svetu.

(**Črnogorsko-srbsko-bolgarska**) zveza ima baje namen prepričati, da se Avstrija ne bode dalje razširila po Balkanu in da si Grška ne polasti Makedonije in Albanije.

(**Srbske šole v Stari Srbiji in Makedoniji**) Turška vlada kaže neko posebno naklonjenost Srbom, da se ne pridružijo grškim vstašem v Makedoniji. Dovolila je te dni osnovati deset novih srbskih šol v Stari Srbiji in Makedoniji.

Srbski šoli v Monastiru so se upirali tudi Bolgari, ker v Monastiru neki ni pravih Srbov.

(**Grki in Turki.**) Voja me Turčijo in Grško še ni napovedana, a minuli petek je bil že boj ob grško-turški meji, ki se je ponavljal sledeče dni. Grški vstaši in prostovoljci so prestopili turško mejo in zaseli razne za gibanje turške vojne važne prelaze. Turki so napeli vse sile, da Grke nazaj zavrnejo, a se jim ni posrečilo. Turški poveljnik Edem paša je dobil iz Carigrada povelje, naj ne prestopi grške meje, dokler je ne prestopijo grški vojaki. Vidi se, da se Turška vojne jako boji.

(**Omejevanje vojne**) Velevladstij si sedaj več toliko ne belijo glave s tem, kako urede Kreto, kakor s tem, kako omeje vojno, ki se začne mej Turčijo in Grško. Diplomate napenjajo vse sile v Sredcu in Belemgradu, da pregovore Srbijo in Bolgarijo, naj se ne mešate v grško-turške stvari.

(**Italijanski zbornici**) sta se otvorili s prestolnim govorom, ki poslancev in prebivalstva ni razveselil. Napoveduje se, da bode z ozirom na razne dogodke ob Sredozemskem morju treba povečati mornarico. Kje pa hoče država vzeti denar, ko je vse že z davki preobloženo.

(**Nemiri v Afriki.**) V portugalskih nasebilih v Afriki se je spuntalo prebivalstvo. Vseh vstašev je baje 25.000. Nekajkrat so že otepli portugalsko vojsko. Povod vstaji je to, da Portugalci v Afriki jednako gospodarijo, kakor Španci na Kubi.

Dopisi.

(**Iz šmarskega okraja.**) Gosp. geometer Franc Lang sedaj trdi, da zna slovenski! Kako in kedar pa bode to tudi dokazal?

Da je rojen Moravec, iz tega ne sledi, da zna tudi češki jezik, kamo-li slovenski!

Ko je minolega leta posloval na Ponikvi kot c. kr. evidenčni geometer, ga ni nihče slišal slovenski govoriti; kdor je znal samo slovenski, se ni mogel z njim meniti.

Zato so se Pokovčani javno v novinah proti njemu pritožili.

Ali je g. Lang na ta slučaj že pozabil?

Kaka je slovenščina gosp. Lang, evo nekaj izglede:

V razglasilu iz leta 1896: podpisani blagovoli naznaniti t. j. „der gefertigte hat die Güte“, in iz leta 1897: Objednem se naznanjuje ... okrajno zastopništvo (bezirksvertretung?), da bo ... v prejšno culturo-catastra presplačno izveršil!

Če učenec normalke tako slovenščino piše, dobi in tudi zasluži trojko! Kaj pa potem gosp. inženir Lang?

G. Lang tudi trdi, da se nikakor ne usiljuje.

Na to je najboljši odgovor to-le „razglasilo“, s katerim se naznanja, da pride podpisani zaradi merilnih del dne ... 1897 v to občino. Vsi posestniki, ki imajo kaj za meriti ali meničiti, naj pridejo ta dan ob ... uri ... v občinsko pisarno. In kako pride g. Lang do tega, da si naroča stranke kar v „občinsko pisarno“?

To bodi za danes dovolj, ker vsakdo vidi, da je g. Lang brez potrebe in neopravičeno hotel popraviti dopis iz Šmarja.

(**Iz Tužne doline.**) Iz različnih vzrokov mi ni bilo mogoče delj časa „Domovini“ dopisovati. Omenim najpoprej, da je naš nadzornik letos pri nadzorovanjih boljši nego je bil prejšnja leta. Ali je morebiti čital „Domovino“? Ne verjamem. Mislim pa, da se mu je vendarle učiteljstvo usmililo, saj je zbok svoje strogosti dosegel za sebe več nego drugi. Marsikatera solza se je prelila v očetelji posameznih učiteljev, kar se v drugih krajih ni zgodilo, — pa o tem bom pisal o drugi priliki. Evo nekaj o konferencijah. V pozivu, s katerim se učiteljstvo komandira k uradnim učit. konferencijam, je tudi terjatev, da mora vsak učitelj izdelati eno nalogo. Čemu-li? Stareji tovariš mi je pravil, da so nekaj pismena izdelovanja konferenčnih vprašanj v stolnem mestu višjega nadzorništva prodajali kilogram po 14 kr. — To se sicer več ne godi, a za koga mora prav za prav učitelj naloge izdelovati? „Zur eigenenen Fortbildung!“ Da, lepa misel, a prisiljena reč ne pospešuje napredka.

Učitelj, hoteč se izobraževati ter napredovati v svojem poklicu, ne potrebuje strogih ukazov, a mlačnežu pa ne koristi noben ukaz. Iz častne dolžnosti naredili so dolžnost, kajti kdor ni iz častne dolžnosti naloge spisal, tega niso zamogli prejeti, — tedaj se jim naj ukazuje! — Pismene naloge se morajo izročiti nadzorniku, a ta jih pa v pregledovanje da temu ali onemu učitelju, zahajajočemu pogostoma v njegovo pisarno. Tako postopanje nikakor ne pospešuje kolegijalnosti. — Sicer pa morejo učitelji tudi v drugih okrajih pismene naloge delati, pa tam jih nadzorniki sami čitajo. V sobo, v kateri se vrši uradna učit. konferencija hočem pa drugokrat polukniti.

(**Iz Rajžihara pri Ljutomeru.**) Spoštovani g. urednik! Pred kratkim naselil sem se na lepem griču Rajžihar — naveličan posvetnega hrupa — kot puščavnik. Kakor v novešem času vsi puščavniki, vzel sem tudi jaz prepotrebni „rešpetlin“ seboj. Brž ko sem bil popolnoma v redu in svoj „rešpetlin“ prvokrat nastavim — zagledam novo krasno poslopje ljutomerske posojilnice.

Ogledujoč delj časa to poslopje, vidim meni popolnoma neznanega človeka, ki je meril vrata itd. pri tej hiši. Slutil sem takoj nekaj čudnega, vzamem svojo potno palico, spravim „rešpetlin“ in hajd v Ljutomer poizvedavat, kaj da to pomeni.

Na glavnem trgu tik posojilničnega poslopja zagledam starega Miško-ta, kmeta iz Cvena ter ga vprašam ali mar on ve, kaj ta gospod meri in on mi pove sledeče: „Glej, dragi puščavnik, čudim se sam, da je slovenska posojilnica oddala priskrbljenje vsega železa, jednemu hudemu nasprotniku Slovencev, kateri je tudi volil pri vseh slednjih volitvah nasprotnike Slovencev, ne pa drugemu trgovcu železnine, ki je volil s Slovenci. Ne vem kako bi zdaj mislili mi prosti kmetje o tej reči. Pridiga se nam sploh o geslu „svoji k svojim“, a pri naših učiteljih narodnega dela moramo opaziti, da delujejo ravno nasprotno!“

Vedel sem zadosti! Zahvaljujoč se prijatelju Miško-tu za to novost — obrnil se, ter z bridko žalostjo korakal sem skozi Ljutomer spet v svoj brlog, čudivši se nad to narодно zaspanostjo. V kratkem Vam poročam spet kaj. Ostanite zdravi g. urednik!

Puščavnik iz Rajžihara.

Narodno-gospodarske novice.

Centralna posojilnica slovenska.

Občni zbor v Brežicah dne 8. aprila v „Narodnem domu“ v Brežicah.

I. Navzočnih je bilo 11 članov, kateri so zastopali 24 deležev (delež po 100 gld.). Ti gospodje so zastopali: načelstvo, nadzorstvo in posojilnice-zadružnice „Centralne posojilnice slovenske“. Zastopane so bile po zastopnikih sledeče posojilnice:

1. Okrajna posojilnica v Krškem, (zastopnik g. J. Bezljaj). 2. Posojilnica v Brežicah, (zastopnika gg. L-vak in Schwentner). 3. Posojilnica v Moravčah, (zastopnika gg. France Orehek in Janko Toman). Pismena pooblastila so poslale posojilnice-zadružnice: 4. Radeče, (pooblaščenec g. J. Lapajne). 5. Mokronog, (pooblaščenec g. F. Rozman). 6. Slatina, (pooblaščenec g. J. Rupnik). 7. Kobarid, (pooblaščenec g. dr. T. Romih). 8. Slap p. Vipavi, (pooblaščenec g. J. Rupnik). 9. Kleče na Koroškem, (pooblaščenec g. dr. Tom. Romih).

II. Predsednik ravnatelj g. J. Lapajne konstatuje, da je današnji občni zbor sklepčen, naznanja, da je bilo vabilo v smislu zadružnih pravil razglašeno v „Slovenskem Narodu“ dne 1. febr. in v „Domovini“ dne 5. febr. t. l. ter pristrčno pozdravlja vse navzoče in jih vabi, da se z njihovo pomočjo reši dnevni red, kakoršen je predpisan v zadružnih pravilih. Povdarja, da se je zavod v minuli enoletni dobi, ki je bila tako rekoč še le prvo upravno leto, sicer počasi a previdno razvijal. „Centralni posojilnici“ se je pridružilo dosedaj 12 slovenskih posojilnic in 11 zasebnikov. Vrh tega so še trije slovanski denarni zavodi, s katerimi je bila „Centr. pos.“ lani v zvezi, ne da bi bili ti kot udje pristopili.

Večji promet bi bila „Centr. pos.“ lani izkazala, ako ne bi bilo vsled slabe letine lani splošno pomankanje denarja na Slovenskem. Več posojilnic bi se bilo pridružilo „Centr. pos.“, ako bi bila ona v stanu, kar z mnogimi tisočaki pomagati dotičnemu zavodu, kateri se je bil za podporo oglašil. Kar se lani ni moglo zgoditi, utegne se zgoditi v bodoče, ako bodo razmere ugodne.

III. Račun za preteklo leto se potrdi, kakor ga je načelstvo sestavilo in nadzorstvo potrdilo.

IV. Od izkazanega čistega dobička se določi 4% dividenda vsem deležem, kakor je načelstvo predlagalo.

V. Vzame se na znanje opravilno poročilo načelstva, ki se je v rednih sejah trudilo za prosep zavoda, ki namerava, ako bode treba, prirediti tečaje za izobraževanje posojilniških uradnikov in odbornikov in ki namerava, vprašati slovenske posojilnice in gospodarske zadrug, ali ne bi kazalo, da bi izhajal „Vestnik slov. posojilnic in gospodarskih zadrug“.

VI. Poročilo o delovanju posojilnic-zadružnic je bilo v tem pogledu posebno veselo, da so ti zavodi večinoma krepko razviti, da so svoje pravilno izdelane račune za leto 1896. večinoma že priobčili, da torej ti zavodi „Centr. pos.“ dajejo toliko poročstva, da bi jej občinstvo in denarni zavodi smeli veliko večje svote zaupati, nego se je to do sedaj zgodilo; kajti zadruga ima neomejeno zavezo. Vrh tega ima tudi nekatere njene posojilnice-zadružnice enako poročstvo.

VII. Volitev načelstva je pokazala isti rezultat, kakor lansko leto. Le namesto gosp. F. Ivanca, ki se je v Radeča preselil, je bil izvoljen g. J. Bezljaj.

VIII. V nadzorstvo so bili izvoljeni: Gg. J. Knavs, ravnatelj „Okrajne pos. v Krškem“, A. Levak, ravnatelj posojilnice v Brežicah, F. Rohrmann, ravnatelj posojilnice v Mokronogu, J. Rižnar, ravnatelj posojilnice v Radečah in A. Pavčič, nadučitelj v Kostanjevici.

IX. Pri nasvetih se oglasi g. dr. Romih in predlaga, da bi „Centr. pos.“ javno razglasila, da je „Zveza slov. posojilnic“ že leta 1886. pri svojem občnem zboru 27 avg. v Celji po zastopnikih celjske in mariborske posojilnice pripoznala potrebo realne zveze vseh slov. posojilnic, t. j. osrednjega zavoda, kakoršna je naša „Centr. pos.“. Nasvetuje torej, da bi se temu k pristopu povabile zopet vse slovenske posojilnice, ki naj bi vzele poprek po kacij 100 deležev (po 100 gld.).

Ker imamo Slovenci že več kakor 100 posojilnic, dobila bi z njihovim pristopom na ta način „Centralna posojilnica“ okroglih 100.000 gld. obrtne glavnice, s katero bi lahko dokaj koristila slabejšim sestram.

(Vroča voda za zdravlilo) Majhne boleti v glavi prenehajo, ako se rabi vroča voda na tilniku in na nogah. V vročo vodo namočena in hitro ožeta brisača gorka na želodec položena skoraj nagloma pomaga proti grizenju koliki. Nič ne brani hitreje krvni naval proti plućam, vnetje vrata, revmatizma (skrnine), kakor dokladki od vroče vode. Večkrat zavržena, v vročo vodo namočena in ožeta brisača na boleči del položena, provzroči kmalu olajšanje. V vroči vodi napojeni flanelni kos položen okoli vrata vsled davice (Angina) bolnemu otroku napravi v četrtr ure olajšavo.

(Na čem se spozna, da njivi manjka kalija, apna, dušica ali fosforne kisline?) Če je žito, ko je raslo, bilo temno, ali svezazelene barve, a se je pridelo veliko slame a le malo zrna, in še to slabo, je to znamenje, da njivi nedostaja fosforne kisline. V zemlji, kateri nedostaja kalija, ne dosepeva korenje, repa, krompir, sočivje in detelja. Treba je torej pognojiti s pelom ali kalijem. Če rastline slabo rasto in rumene, pomanjkuje dušica. Temu se odpomore, če se ob vlažnem vremenu polije zemlja s čilskim solitrom ali gnojico. Če na njivi raste majhna kislica, je znamenje, da je treba njive dobro z apnom potresti.

(Staro deteljno seme) slabše kali, nego novo, zato se mora gosteje sejati. Najbolje je, če se poprej poseje nekaj semen v cvetlični lonec in se tako prepriča, koliko je še kaljive in se potem ravna pri seji.

(Krompir in umeten gnoj.) Krompirju je dobro gnojiti s superfosfatom in čilskim solitrom. Tudi kalijevo gnojenje krompir čišla, a je vendar dobro, če se s kalijem gnoji sadežu, ki je na njivi pred krompirjem.

(Rahljanje prsti) tudi gozdu jako koristi. Zrak in ulaga potem lažje prešinja tla in les hitreje raste. Zemlja se v gozdu najlažje tedaj rahlja, če se izsekava les, ki je pregost.

(Atlantska cedra) ima jako dober les. Raste največ ob Sredozemskem morju in bi se dala tudi v naših krajih vdomačiti v neprevisocih in nepremrzlih legah.

(Himalajski borovec) raste po Himalaji, a se da tudi v Evropi udomačiti. Ima jako dolge igle. Izraste 30 do 50 metrov visok. Ker se les daje rad obdelati, je posebno dober za strešne deščice in razne posode.

(Čebelar) oglej pomladi vse panje, če imajo matica, koliko imajo krme, kakšno je satovje, če je v njih dovolj gorko, in če je v njih dosti, preveč ali premalo prostora.

(Katranjenje trtnih kolov.) Da so trtni koli trajnejši, namaži jih s kotranom. Predno jih potem v vinogradu rabiš, morajo se koli vendar dobro posušiti.

(Za čebulo) je najboljša stara gnojina. Nov gnoj privabi razne črve, ki čebulo pokončavajo.

(Slana!) Potujoč po srednjem Štajerji, sem čital javne oklice okrajnih zastopov, za obrambo proti slani ali mrazu. Opozarjajo se tamkaj vinogradniki in sadjarji na veliko opasnost pomladanske jutrajne slane, katera je zaradi zgodnjega razvitka prirode letos posebno preteča. Štajersko vinorejsko društvo priporoča naslednjo, v mnogih letih iskušeno pomoč proti njej. V dolinah pod vinskimi goricami, na strani od koder veter vleče, nastavijo posestniki posod z žaganino, napojeno s črno smolo, katera daje goreča močen in gost dim, koji se kakor megla poleže nad goricami in ovira stvaritev slane pa tudi pekoče žarke jutranjega solnca. Razun tega se zakuri vlažna slama, zeleno vejevje, mokro listje in dračje, kar daje obilo dima. — Občine pa imajo nalog, v kritičnih nočeh pretečo nevarnost slane prebivalstvu dve ure pred solničnim vshodom se streljanjem topičev naznaniti. Zakaj naše ljudstvo v tej zadevi ničesar ne stori, ampak roke križem, strahom in trepetom sovraznika, pomladansko slano, pričakuje? Slavni okrajni zastopi, zakaj se zato pri nas ne brigade?

Razne stvari.

(Osebnost vest.) Naš rojak polkovnik pešpolka št. 93 gospod Viktor Kranjc je imenovan mestnim zapovednikom v Krakovu.

(Samomor velikega vojvode meklenburškega.) Veliki vojvoda Friderik Franc III. ni umrl naravne smrti, nego si je sam končal življenje. V Connesu na južnem Francoskem obolel je jako hudo, skočil iz postelje in bežal iz vile, v kateri je stanoval. Na potu je skočil z nekega mostiča vprecej globoko brezno in se tako pobil, da je kmalu potem umrl.

(Napaden samostan.) Arnavtje so napadli bogati samostan v Lšaki v Stari Srbiji ter ga popolnoma oplenili, vrh tega pa odpeljali samostanskega predstojnika v gore in zahtevali zanj 1000 pijastrov odkupnine, češ, da ga sicer ubijejo.

(Žrtve kuge) Glasom iz Bombaya došlih statističnih podatkov je tam od početka epidemije in pa do 5. t. m. obolelo za kugo 10.943 oseb in umrlo jih je 9929! Minuli teden je umrlo 1007 oseb za kugo. V vsej pokrajini je do 2. t. m. 22.668 oseb obolelo za kugo, 18.361 jih je pa umrlo.

Koledar.

Petek (16.) † Veliki petek; Julijana, d. m. — Sobota (17.) † Velika sobota; Anicet, p. m. — Nedelja (18.) Velika noč ali vstajenje Gospodovo. — Ponedelj. (19.) Velikonočni ponedeljek. Leon IX. p. — Torek (20.) Viktor, m. — Sreda (21.) Anzelim, škof. — Četrtek (22.) Soter in Kaj, mm. — Ščip dne 17. ob 7. uri 23 minut jutraj. Solnce stopi v znamenje bika dne 19. ob 9. uri 12 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 17. aprila v Kapelah. Dne 20. aprila v Št. Ilju pod Turjakom, v Sočanju, Vildonu, Ljutomeru, na Črni gori in v Podčetrtnu. Dne 21. aprila pri Sv. Petru pod Sv. gorami. Dne 22. aprila v Novi cerkvi pri Sv. Juriju v Slov. goricah in na Bregu pri Ptuj (za svinje). Dne 23. aprila pri Sv. Juriju na Pesnici, v Hočah, na Ptuj in v Ivniku.

Loterijske številke.

Trst 10. aprila 1897: 21, 9, 49, 40, 50.
Linz " " " 81, 83, 42, 31, 1.

Izjava.

Na dopis iz Radeč pri Zidanem mostu z dne 6. novembra l. l. v št. 45, izjavljamo, da kolikor se je v istih omenjalo osebe c. k. sodniškega kancelista Ignac Tscharmernika, so očitanja, ki so navela zoper tega gospoda, kakor smo kasneje poizvedeli, neutemeljena.

Uredništvo „Domovine.“

Okrajni šolski svet celjski dostojno naznanja korporacijam, cenjen. učitelstvu in sl. občinstvu prežalostno vest, da je vsegamogočni Bog poklical gospoda

Jakob Lopan-a

nadučitelja celjske deške okoliške šole

dne 11. aprila t. l. ob polu 5. uri popoldne previdenega s sv. zakramenti za umirajoče, po dolgi mučni bolezni v 53. letu starosti, k sebi v boljše življenje.

Pozemski ostanki nepozabljivega pokojnika so se dne 13. t. m. ob polu 5. uri popoldne v hiši žalosti blagoslovili, ter na tukajšnjem okoliškem pokopališču položili k večnemu počitku.

Ljubljeni pokojnik bodi priporočen v blag spomin in pobožno molitev.

V Celji, 11. aprila 1897.

(87)

Zahvala.

Vsem čast. prijateljem in znancem, ki so nam povodom bolezni in smrti našega dragega, nepozabljivega soproga, oziroma očeta in brata, gospoda

Jakob Lopan-a

nadučitelja

v tolikej meri izkazali svoje sočutje, dovoljujemo si tem potom izrekat svojo najiskrenejšo zahvalo. Posebno iskreno zahvalimo preč. duhovščino, v prvi vrsti mil. g. opata in g. kateheta Potovška, gg. tovariše pokojnega, sl. uredništvo „Popotnika“, čast. gg. pevce, sl. okrajni šolski svet, darovatelje vencev in vse, ki so se sprevoda tako mnogobrojno udeležili.

Žalujoči ostali.

Velik travnik

odda se takoj tudi za več let v najem. Več se izve v Gospodskih ulicah (Herrengasse) št. 4, I. nadstropje.

(89) 3—1

Št. 3795.

Razpis učiteljske službe.

Na naši štirirazredni deški ljudski šoli s pravom javnosti v Trstu se razpisuje učiteljska služba s 600 gl. letne plače in z 2/3 doneskom k pokojninskemu zavarovanju. Plača se povikša, ko bi bili učni uspehi po tem. Prednost je prosilcem, ki so že prebili skušnjo usposobljenosti.

Postavno opremljene prošnje naj se do 15. majnika t. l. dološljejo podpisaneu vodstvu,

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani 8. aprila 1897.

VABILO

k

rednemu občnemu zboru

Posojilnice v Celji

registrovane zadrug z neomejeno zavezo

Vorschuss Verein in Cilli

registr. Genossenschaft mit unbeschränkter Haftung kateri se bode vršil v soboto dne 24. aprila 1897 ob 2 uri popoldne v sejni dvorani posojilnice s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo načelstva.
2. Odobritev letnega računa.
3. Razdelitev čistega dobička.
4. Dopolnilna volitev v načelstvo.
5. Razni predlogi.

V Celji, dne 15. aprila 1897.

Načelstvo.

Služba občinskega tajnika

v Loki pri Zidanem mostu

se odda s 1. junijem t. l. (če bi prosilec bil v službi in ne more službe prej nastopiti kakor 15. junija, takemu se rok podaljša do tega dne) z letno plačo 400 gld. in prostim stanovanjem. Prošnje naj se vložijo do 1. maja t. l. Prosilec mora biti slovenskega in nemškega uradovanja popolnoma zmožen, poštenega značaja in treznega obnašanja.

Tudi se odda služba občinskega sluga

z letno plačo 240 gld., prestim stanovanjem in uradno obleko. Prošnje naj se vložijo do 1. maja t. l. Prosilec mora biti zdrav, krepak, pošten in trezn.

Občinsko predstojništvo Loka pri Zidanem mostu

25. sušca 1897.

(71)

Župan:

Anton Kajtna m. p.

Dobra gostilna

ponudi se v **najem** ali na **račun**. Leži pri poštni cesti, kamor tudi gospoda zahaja. Celo primerno za čevljarja z malo družino. Oglasiti se je na **J. V., poste restante Mislinje pri Sl. Gradci.**

(80) 2-2

Zaloga vina

Ant. Polley-ja

v **Sežani**
(južna železnica)

Črno in belo pristno vino
po **23 in 28** gl. hektoliter.

(257)

Flosarjem

ki vozijo po Savinji, uljudno naznanjam, da je stara gostilna

pri **Potočinu**

pri Sv. Petru pri Zidanem mostu zopet otvorjena. Postreza se tu z dobrimi jedili in pristnim vinom, vino, domača kaplja, prodajam tudi na debelo. Postrežba točna, cene nizke. Za obilni obisk se priporoča

Fran Petrič
oštir.

(73) 3-3

Narodni kolesarji pozor!

Ivan Rebek

ključarki mojster v **Celji**

Poljska ulica št. 14

ima v zalogi bicikle vseh zistemov ter jih prodaja po najsolidnejših cenah in ugodnimi pogoji.

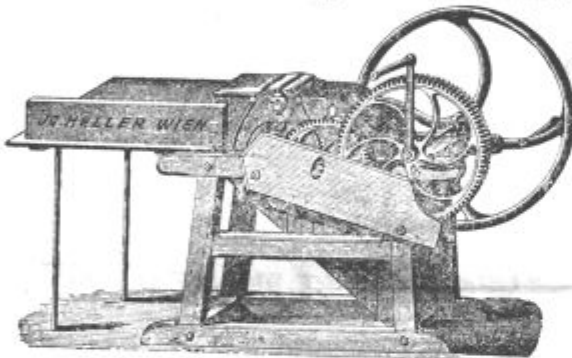
(59) 10-4

Narodni kolesarji pozor!

Vse stroje za poljedelstvo.

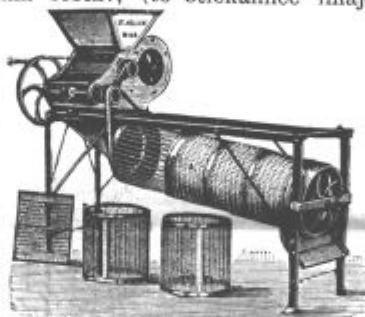
Vnovič znižane cene!

Trijeri (čistilni stroji za žito) v natančni izvršitvi. Sušilnice za sadje in zelenjavo. Škropilnice proti peronospori, poboljšani sestav Vermorelov. Mlatilnice, mlinci za žito, stiskalnice (preše) za vino in sadje različnih sestav, (te stiskalnice imajo skoro ono tlačilno moč kakor hidravlične (vodovodne) preše.

Slamoreznice jako lahko za goniti in po zelo zmernih cenah.

Stiskalnice za seno in slamo, ter vse potrebne, vsakovrstne poljedelske stroje prodaja v najboljši izvršitvi

IG. HELLER na Dunaju II₂ Praterstrasse 49.

Zastopniki se iščejo. — Pred ponarejanjem se je treba varovati.

Zaloga (Confection)

narejene obleke
za gospe in gospodične
v **Celji**

Graška ulica (Grazerstrasse) 4

priporoča za bodočo sezijo:

fine vratnike od	1 gl.	50 kr.	naprej
spomladanski jaket od	8	—	—
vremenski plašč od	8	—	—
suknena jopa od	3	80	—
porhantna bluza od	1	—	—
porhantna obleka od	2	60	—

Z velespoštovanjem

(48) 10-5

Karl Roessner.

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v **Celji**

naznanjam, da imam veliko zalogo finega starega in novega vina, katerega sem kupil naravnost od pridelovalca ter zamorem ž njim postreči vzlic izvrstnemu blagu, prav po nizki ceni. — Nadalje naznanjam, da odprem s 15. dnem februarja v „Narodnem domu“ trgovino s špecerijskim blagom, ter se priporočam slavnemu občinstvu in častiti duhovščini za mnogoštevilni obisk. Zagotavljam pošteno postrežbo z vedno svežim blagom. — Moja prodajalnica z žitom, sadjem, domačimi pridelki, kakor tudi s špecerijskim blagom pa ostane tudi, kakor dosedaj na Ljubljanski cesti št. 10 (pri „Kroni“).

Svoji k svojim!

Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

trgovec v **Celji**

(135) 52-42

„Pri dobrem pastirju“!

Deloljubne osebe — povsod — katere trajni denarni zaslužek iščejo, naj pismeno povprašajo pod „Zukunftsvorsorge“ Gradec, poste restante.

(38) 16-8

POSJOJILNICA V CELJI

registrovana zadruga z neom. zavezo. — Vorschussverein in Cilli, reg. Genossenschaft mit unbeschr. Haftung.

Aktiva

Bilanca

Pasiva

	gld.	kr.		gld.	kr.
1 Račun inventarja: Stanje 31. decembra 1896	389	70	1 Račun deležev: Stanje glav. deležev 31. dec. 1896 gld. 13000—		
2 „ posojil: Stanje 31. decembra 1896	1134792	71	Stanje opr. deležev 31. dec. 1896	27300—	40300
3 „ naloženega denarja v raznih denarnih zavodih: Stanje 31. decembra 1896	166588	98	2 „ hranilnih vlog: Stanje 31. dec. 1896	gld. 1411723-45	
4 „ poštne hranilnice: Stanje 31. decembra 1896	892	27	Kapitalizovane obresti za leto 1896	52492 50	1464215 95
5 „ tekoči: Stanje 31. decembra 1896	3570	—	3 „ raznih obresti in dividende: Za leto 1897. predplačane obresti od posojil	7011	80
6 „ pro diversi: Stanje predplačanih ekspensarjev dne 31. decembra 1896	gld. 811-47		Nevzdignjena dividenda od deležev 31. decembra 1896	1219	13
Stanje predplačane zavarovalnine dne 31. dec. 1896	346-10		4 „ dolgovi: Stanje vknjiženega dolga na hiši 31. dec. 1896	230	—
Deponiran vadij	50—		5 „ splošne rezerve: Stanje 31. decembra 1896	6000	—
7 „ nerabljenih knjižic in tiskovin: Stanje 31. dec. 1896	200	—	6 „ posebne rezerve: Stanje 31. decembra 1896	90040	18
8 „ raznih obresti: Zaostale obresti od posojil	28378	31	7 „ dobička in zgube: Čisti dobiček leta 1894	14507	85
Nevzdignjene obresti od naloženega denarja v raznih denarnih zavodih	10936	63			
Nevzdignjene obresti pri pošt. hranil.	9	45			
9 „ splošne rezerve: Stanje splošne rezerve naložene na lastno knjiž. co št. 2696 dne 31. decembra 1896	6000	—			
10 „ hiše in stavbe „Narodni dom“: Vrednost hiše v Rotovški in Graški ulici v Celji dne 31. decembra 1896	37956	04			
Vrednost hišnega inventarja po odbitku 10% dne 31. decembra 1896	81	—			
Vrednost stavbenega prostora za „Narodni dom“	25788	19			
Izdatki za stavbo „Narodni dom“ do 31. decembra 1896	181025	74			
Neplačana najemnina pro 1896	204	—			
Vrednost prodanega in neplačanega raznega zidovnega materiala dne 31. decembra 1896	588	70			
11 „ zemljišč: Stanje na račun izdražbanega zemljišča izplačanih svot dne 31. decembra 1896	14	06			
12 „ blagajne: Gotovina 31. decembra 1896	24901	56			
	1623524	91			
				1623524	91